

Strahoten zmaj Koronar

V Zeleni deželi se je pravkar pričela pomlad. Bila je ena najlepših pomladi v zadnjih letih. Topli sončni žarki so zelo zgodaj privabili zvončke iz zemlje, drevesa so dobila nežno zelene mehke listke, ptički pa so veselo žvrgoleli. Celotna pokrajina se je obarvala v zeleno in dišalo je po pomladnem cvetju. Ljudje v Zeleni deželi so zaradi tega bili zelo dobre volje in se veliko družili v naravi.

Nihče ni slutil, da bo to pomladno sonce prav kmalu zagrnil temen oblak, ki bo prišel z daljnega vzhoda. Tam je živel namreč grd luskav zmaj, ki se je hranil s strahom. To je bil najbolj nejevoljen zmaj na svetu. Nikogar ni maral, še najmanj ljudi. Ko jih je gledal, kako se smeji, hihitajo, se objemajo, igrajo, pojejo in se veselijo, ga je to razbesnelo do neba. Odločil se je, da bo temu naredil konec. Dolgo časa je tuhtal, kako bi dosegel, da bi se znebil teh srečnih ljudi, da mu ne bi več bilo treba poslušati tega groznega smeha, petja in vreščanja. Domislil se je, da bi moral po svetu raztrositi strašno bolezen, grdo, zelo nalezljivo bolezen. Tako bi zasejal strah in ljudje bi se začeli izogibati drug drugega. In res se je zgodilo.

Medtem se je v Zeleni deželi nekega lepega popoldneva Lan odpravil k sosedi Katji, saj sta se vsak dan ob tem času skupaj igrala na vrtu. Že ko se je približeval hiši, se mu je zdelo, da sliši kašelj. Pozvonil je, vendar je namesto prijaznega pozdrava zaslišal panični Katjin glas: „Takoj odidi! Ne smeš v hišo, imamo koronavirus !,“ Lan je s solzami v očeh stekel domov v kuhinjo in pocukal mamo za rokav. Mama je takoj opazila solze v Lanovih očkah in ga objela ter vprašala, kaj je narobe. Lan je mami povedal, da ga je Katja odgnala od hiše, češ da imajo nek virus in da si je to vse skupaj verjetno izmislila, ker se ne bi rada igrala z njim. Šele tedaj se mamica spomnila, da je sinu pozabila razložiti o novem, nevarnem virusu. Pojasni mu, da lahko virus zlobnega zmaja premagamo le tako, da se nekaj časa ne družimo z drugimi ljudmi, če pa jih srečamo, pa se jim ne smemo približati za več kot dva metra, v trgovine vstopamo samo, če je nujno in še to v rokavicah in maskah, tako se namreč izognemo okužbi z virusom. Če ostanemo doma, nas ne sme biti strah, da bi zboleli. Zmaj Koronar se pa hrani s strahom. Vendar smo ljudje bolj prebrisani od njega, zato njegov načrt ne bo uspel. Lan je bil brihten fantek in je pozorno poslušal. Zdaj mu je bilo žal, da je po krivem obtožil Katjo.

Lan je pogrešal Katjo. Minevali so dnevi in Lan je mami večkrat vprašal, kako dolgo še mora ostati doma. Mamica mu je nekega dne predlagala, naj pokliče Katjo in naj si izmislita kakšne igrice, katere bi lahko igrala na daljavo. Lan je Katjo poklical in v trenutku sta imela tisoč idej, kaj bi lahko počela. Vsak dan sta risala risbice in jih pošiljala drug drugemu ter počela še mnogo zabavnih stvari. Tako so tekli dnevi hitreje in Lan in Katja se nista več dolgočasila.

Tudi na obraze drugih ljudi sta se počasi začela vračati nasmeh in brezskrbnost. Še vedno so bili previdni, vendar je vsak zase našel način, kako se obvarovati pred zlom zmaja Koronarja. Strah je počasi izginjal. Zaradi tega je zmaj vsak dan bolj slabel. Potem pa se je začel manjšati. Vsak dan je bil manjši in manjši in manjši... Na koncu je bil kot majcena miška.

Tudi iz majhne miške se nekoč spet lahko razbesni veliko zlo. Vendar bomo skupaj tudi temu kos!

Napisala: Mija Čirič, 7.b